ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ — ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

Α'.

«Διὰ ταῦτα. Ἰδὸν τὴν Δικογραφίαν, σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον...» διάβαζε ὁ γραμματεὺς τοῦ Εἰρηνοδικείου Ναυπάκτου κ. Σαπουνχαλβᾶς, ὅταν ἄξαφνα ὁ Εἰρηνοδίκης κ. Κολόκουρος τοῦ φώναξε :

— Ἄστα, βρὲ ἀδερφὲ, τώρα καὶ σουρούπωσε ! Μ'αὐτὰ τὰ «Ἐπειδὴ» καὶ «Διὰ ταῦτα» χτικιάσαμε ἐδῶ, χαθήκαμε στὶς ἐπαρχίες, ἐνῶ κάτι εἴχαμε νὰ δείξουμε καὶ μεῖς στὴ ζωή !... Ἔλα καὶ θὰ περιμένῃ ὁ Δήμαρχος!

Οἱ δυὸ παραγνωρισμένοι βγήκανε.

Ἔκλεισαν λοιπὸν τὶς δικογραφίες, κλειδῶσαν τὸ γραφεῖο τους καὶ βγῆκαν βιαστικοί, οἱ δυὸ *«παραγνωρισμένοι !...»*

Ἔξω ὁ ἥλιος γέρνοντας στὴ δύσι του ἔριχνε μακρυὲς σκιὲς στοὺς δρόμους. Οἱ μαγαζάτορες εἶχαν καταβρέξει τὸν δρόμο, ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ καταστήματά τους καὶ μιὰ μυρωδιὰ βρεγμένης γῆς καὶ νοτερῆς δροσιᾶς ἀναδινότανε ἀπὸ παντοῦ.

— Ζεστὸ εἶνε τῆς ὥρας ! φώναζε ὁ Κωνσταντάρας, κρατῶντας τὴν σοῦβλα τοῦ κοκορετσιοῦ καὶ τὸ μαχαῖρι του.

— Ἀλλλλλος καὶ θὰ πάρῃ τέλος !...

Οἱ ἐμποροι, οἱ παντοπῶλαι μὲ πλατειὲς ἄσπρες ποδιὲς καθόντουσαν ἐμπρὸς σ' ἀ μαγαζιά τους, μὲ τὸ μεζὲ καὶ τὰ ποτήρια τοῦ κρασιοῦ γεμάτα.

Οἱ δυὸ «παραγνωρισμένοι» πέρασαν, χαιρετῶντας καὶ ἀντιχαιρετώμενοι.

— Χαθήκαμε ἐδῶ στὶς ἔρημες γωνιές, συνέχισε ὁ κ. Εἰρηνοδίκης, λησμονημένοι ἀπὸ ὅλους. Γιατὶ νὰ μὴν εἶμαι σήμερα Πρόεδρος τῶν Ἐφετῶν στὰ Νέα Μέρη, ἀλλὰ νὰ εἶμαι Εἰρηνοδίκης στὸν Ἔπαχτο, μετατεθεὶς ἀπὸ τὸν Ἀστακό... Καὶ σὺ μωρὲ Σαπουνχαλβᾶ τί θᾶ-ουνα ἂν δὲ σὲ ρίχνανε δῶ πέρα ;...

— Ζαχαροπλάστης στὴν Ἀθήνα, ἐὰν δὲν ἤμουνα Πρόεδρος Πρωτοδικῶν στὶς Νέες Χῶρες ! ἀπάντησε ὁ Σαπουνχαλβᾶς.

Κ' εἶχαν δίκηο καὶ οἱ δύο νὰ παραπονοῦνται γιὰ τὴν τύχη τους. Ὁ Σαπουνχαλβᾶς ἦταν ἄξιος προαγωγῆς γιατὶ ἔφκιανε Φαρσαλιώτικον χαλβᾶ, νὰ τρῶς καὶ νὰ γλύφῃς καὶ τὰ δάχτυλά σου. Κι' ὁ Εἰρηνοδίκης ὁ κ. Κολόκουρος, ἦταν ὁ πρῶτος σκοπευτὴς, γνωστὸς σὲ ὅλην τὴν Ἑλλάδα, μὲ βραβεῖο τὰ «Ἐλευθέρια» καὶ ὅλες τὶς λαϊκὲς σκοποβολὲς τῶν ἐπαρχιακῶν πανηγυριῶν καὶ μ' ὀναγκώρισι τοῦ Σκοπευτηρίου τῆς Ἀθήνας, ἀπὸ τὸν μακαρίτη Ἀντωνόπουλο.

Ἡ Νύξις, ἡ γεννέτειρά του, περιφανευότανε γι' αὐτόν, ὅπως καὶ γιὰ τὰ κίτρα της καὶ γιὰ τὶς περίφημες τὶς μουσταλευριές της. Αὐτὸ δὰ τὸ ξέρανε καὶ στὸ Ὑπουργεῖο τῆς Δικαιοσύνης ! Ἀλλὰ στὴν Ἑλλάδα, εἴπαμε, δὲν ἐκτιμοῦνται ἡ... ἀξίες ! ..

Ἔτσι κι' αὐτὸς τραβοῦσε, σὰν χτυποῦσε ὁ ἑσπερινός, στὸν καφενέ, νὰ παίξῃ τὸ ἀπαραίτητο «πικέττο» του, μὲ τὸν Δήμαρχο, ποὺ ἤτανε κι' αὐτὸς ὁ πρῶτος κυνηγὸς τῆς Αἰτωλοακαρνανίας. Κι' ἄλλη κουβέντα, κτθὼς παίζανε δὲν εἴχανε, παρὰ γιὰ τὸ κυνήγι καὶ τὴν σκοποβολή. Ὁ Δήμαρχος ἦταν τόσο μανιακός, ποὺ μποροῦσε νὰ πάῃ στὸ Καστέλι, γιὰ νὰ βαρέσῃ ἕναν τσαλαπετεινό. Ὁ Εἰρηνοδίκης πάλι, ὁ κ. Κολόκουρος, νόμιζε ὅτι ἄλλο ἀγώτερο ἀπὸ τὴν σκοποβολή, δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμο.

—Ἐγὼ θὰ ἤμουν Πρόεδρος

— Πφ ! ἔλεγε ὁ κ. Κολόκουρος, καθὼς ἔπαιζε πικέττο μὲ τὸ Δήμαρχο, δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τρέξῃς δέκα χιλιόμετρα, γιὰ νὰ χτυπήσῃς ἕνα συκοφάγο, μιᾶς μπουκιᾶς, ποὺ δὲν ἀξίζει οὔτε τὴν «ρηξιά». Ἀξία ἔχει νὰ σκοπεύῃς ἕνα μικρὸ σημαδάκι ἴσα μὲ νίκελ εἰκοσάλεπτο, μὲ μιὰ σφαῖρα καὶ μόνον κι' ὄχι μὲ μιὰ βροχὴ ἀπὸ σκάγια καὶ νὰ τὸ χτυπᾶς, αὐτὸ εἶνε ἀξία, αὐτὴ εἶνε τέχνη, ἐπιτηδειότης. Οἱ κυνηγοί, τὶ νὰ σοῦ πῶ, μοῦ ἔρχεται ν' ἀρχίσω νὰ τοὺς κλαίω... Ἂς εἶνε ὅμως...Κάμε χαρτιά...

— Βέβαια, ἀπαντοῦσε ὁ Δήμαρχος, ἔτσι σᾶς φαίνεται ἐσᾶς. Τὸ νομίζεις εὔκολο νὰ σκοτώσῃς ἕνα ὀρτύκι στὰ φτερά. Μπορεῖ νὰ εἶσαι ἕνας πρώτης τάξεως σκοπευτὴς στὶς λαϊκὲς σκοποβολές, μὰ στὸ κυνήγι νὰ μὴν ἀξίζεις διόλου..."Ἐξ ἀπὸ τὰ φύλλα καὶ δεκαὲξ εἰκοσιδύο, τρεῖς ρηγάδες. .

— Καλά.

— Ἐγνώρισα πολλούς, συνέχισε ὁ Δήμαρχος, ποὺ κέρδισαν βραβεῖα στὴ σκοποβολή, κι' ὅμως τὰ βρῆκαν σκοῦρα στὸ κυνήγι. Ἀτζαμῆδες πρώτης τάξεως.

— Ἀτζαμῆδες ἔ ;...Τρεῖς ἀσσάδες καὶ μιὰ τρίτη τῆς ντάμας...

— Στέκεται...ἀτζαμῆδες μάλιστα !...

Οἱ γύρω—γύρω ἀκροαται καὶ θεαταὶ τοῦ παιχνιδιοῦ γελοῦσαν. Ὁ κ. Κολόκουρος πειράχτηκε καὶ θέλησε νὰ προκαλέσῃ τὸν Δήμαρχο.

— Ἐλᾶτε νὰ ρίξουμε δέκα σφυρῖες ὁ καθένας ἀς τοῦ εἶπε ἄξαφνα. Κι' ὁποιος χάσει νὰ πληρώνῃ τοὺς καφέδες ὅλων μας, ὅλη τὴ βδομάδα !...

Καὶ εἰς τὶς λαϊκὲς σκοποβολές.

— Νὰ ρίξουμε, ποῦ ; Στὸν τοῖχο ἢ στὸν πλάτανο ; Ὄχι, εὐχαριστῶ. Ὁποιανοῦ τὸ λὲν τὰ κότσια, ἂς ἔρθῃ στὸ κυνήγι. Ἂν δὲν ἔχετε καραμπίνα, νὰ σᾶς οἰκονομήσω. Πάρτε ὅποια θέλετε... Ὅποια εἶνε τοῦ χεριοῦ σας, ὅποιος ἀπὸ τοὺς δυὸ μας, θὰ σκοτώσῃ τὰ περισσότερα πουλιά, θὰ εἶνε νικητής.

— Τὶ στοίχημα θὰ βάλλουμε ; ρώτησε ὁ Κολόκουρος. Μονάχα τοὺς καφέδες ;

— Κι' ἕνα τραπέζι μὲ τὰ ὅλα του ! ἀπάντησε ὁ Δήμαρχος.

— Ὅποτε θέλεις. Σύμφωνος.

— Ἔχει καλῶς ! τὴν ἄλλη Πέμπτη.

Ὁ Εἰρηνοδίκης παρήγγειλε τὴν ἴδια μέρα γκέτες σὲ καλὸν τεχνίτη, στερεὲς καὶ δυνατές, γιατὶ εἶχε ἰδέα ὅτι τὸ κυνήγι εἶνε ὅπως καὶ ὁ πόλεμος. Ἡ ἐπιτυχία ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν πορεία.

— Ἔχετε ἄνδρες μὲ γερὰ πόδια, ἔλεγε, καὶ θὰ ἔχετε καλοὺς στρατιῶτες. Ἐπίσης θὰ ἔχετε καὶ κυνηγοὺς καλούς.

Γιὰ ὅλα ὁ Εἰρηνοδίκης ἀποφαινόταν ἀποφθεγματικῶς.

Καὶ ὥς τὴν ἄλλη Πέμπτη, γυμναζόταν στὸν κῆπο του. Μπόμ —μπούμ !... Ἀπὸ τὸ πρωῒ ἕως τὸ βράδυ. Οἱ γειτόνοι δὲν μποροῦσανε νὰ κοιμηθοῦν. Κατέβαινε ἀπὸ τὴν χαραυγὴ, φορῶντας τὸ καινούργιο κυνηγετικὸ κοστοῦμι ποὺ...εἶχε δανεισθεῖ, κι' ἀπὸ πενῆντα βήματα τουφεκοῦσε μιὰ σανίδα, ποὺ εἶχε σ' ἕνα δέντρο κρεμασμένη, δοκιμάζοντας τὸ μπαροῦτι.

Καὶ σὰν ἐρχότανε ἡ ὥρα τοῦ Δικαστηρίου τελείωνε τὶς ὑποθέσεις ὅπως-ὅπως :

Ἐπειδὴ καὶ διὰ ταῦτα, ἰδόν, σκεφθέν... Ἀποφασίζει καὶ ἐντέλλεται. Ἐρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ κ.τ.λ.

Βλαστημοῦσε μάλιστα τοὺς διαδίκους ποὺ τὸν.. ἀπασχολοῦσαν καὶ ὅλη του ἡ φροντίδα ἦταν ἡ σκοποβολή.

— Δὲν θέλω τίποτε ἄλλο, ἔλεγε στὸν κ. Σαπουνχαλβᾶ, σὰν τελείωνε ὅπως-ὅπως τὴ διαδικασία, δὲν θέλω παρὰ νὰ βρεθῶ κυνήγι τὴ μέρα τοῦ στοιχήματος. Τότε θὰ δῆς τὶ ἀξίζω κ. Σαπουνχαλβᾶ... Θὰ δῆς θρίαμβο !... Δὲν θὰ μείνῃ πουλὶ πετούμενο σ' ὅλην τὴν Αἰτωλοακαρνανία !...

(Τὸ τέλος στὸ προσεχές.) **Σταμ. Σταμ.**

ΛΑΟΣ ΠΟΥ ΖΗ ΕΚΤΟΣ ΧΡΟΝΟΥ

Λοιπὸν ὑπάρχει καὶ λαός, ὁ ὁποῖος ζῇ ἐκτὸς χρόνου. Ὁ λαὸς αὐτὸς εἶνε οἱ Ὀστιάκ, μιὰ ἀπὸ τὶς φυλές τῆς Βορείου Σιβηρίας. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν ξέρουν νὰ μετροῦν τὸ χρόνο, ὅταν δὲ τοὺς ρωτήσετε τὶ ἡλικία ἔχουν, σᾶς ἀπαντοῦν τόσων, ἢ τόσων... χρόνων. Οἱ Ὀστιὰκ ἀγνοοῦν ἐπίσης καὶ τὴν χρῆσιν τῶν γραμμάτων, τοὺς δὲ λογαριασμούς των πέρα ἀπὸ τὸ ἑκατὸ δὲ μποροῦν νὰ μετρήσουν—τοὺς κρατοῦν στήν... παλάμη, ὅπου τοὺς σημειώνουν, μὲ μιὰ εἰδικὴ μπογιά, μὲ διάφορες γραμμίτσες.

Κι' ἐγὼ ζαχαροπλάστης.

ΤΙ ΕΙΝΕ Η ΖΩΗ

Ἕνας ἐπιστήμων μιλῶντας κάποτε γιὰ τὰ μεγάλα γεγονότα τῆς ζωῆς, εἶπε ὅτι ὅλ' αὐτὰ εἶνε ἕνας μαθηματικὸς ὑπολογισμός, καὶ μπορεῖ νὰ διατυπωθῇ ὡς ἑξῆς :

— Ὁ γάμος εἶνε πρόσθεσις, ἡ κληρονομία διαίρεσις, ὁ ἔρως πολλαπλασιασμὸς καὶ ὁ θάνατος ἀφαίρεσις.